

Elizabeth Barféty

Baletky

5. diel

Ľanblivá tanečnica

Elizabeth Barféty

Baletky

5. diel

Ľanblivá tanečnica

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Bambook

Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1

www.grada.sk

Tel.: +421 2 556 451 89

ako svoju 347. publikáciu.

Titul *20, allée de la Danse: L'envol d'une discrète* vydaný vydavateľstvom NATHAN v roku 2017, preložila do slovenčiny Dagmar Ostrovská.

Jazyková redakcia Anetta Letková

Grafická úprava a sadzba Štefan Benci

Zodpovedná redaktorka Erika Hubčíková

Vydanie 1., 2025

Počet strán 160

Tlač FINIDR, s.r.o.

Copyright © by Éditions Nathan, SEJER – Paris, France, 2017

Original edition: *L'envol d'une discrète*

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2025

Translation © Dagmar Ostrovská, 2025

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Neoprávnené použitie tejto knihy bude **trestne stíhané**.*

*Automatizovaná analýza textov alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na tréňovanie AI sú **bez súhlasu nositeľa práv zakázané**.*

ISBN 978-80-8305-106-5 (ePub)

ISBN 978-80-8305-105-8 (pdf)

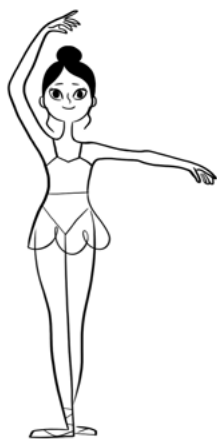
ISBN 978-80-8305-104-1 (print)

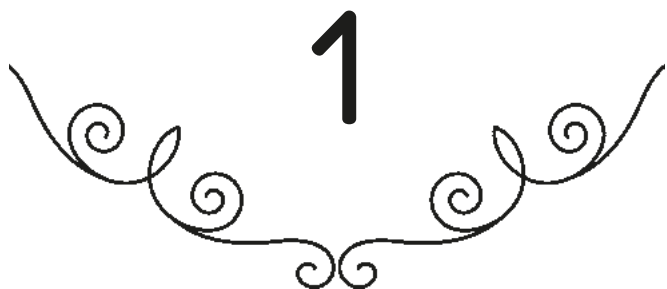

Baletky

Hranblivá tanečnica

Elizabeth Barféty
Ilustrovala Magalie Foutrier

Sofia sa náhli po chodbe. Pred ňou sa Zoé a Colas dohadujú o prezentácii na fyziku, ktorú mali vypracovať spoločne.

„Preháňaš,“ vzdychne si blondičik a rukou si upraví neposlušný prameň vlasov. „Mala si vypracovať celú druhú časť.“

„A čo myslíš, kto toto všetko nakreslil?“ zaprotestuje malá ryšavka.

Sofia sa usmeje. Zoé a Colas si dobre rozumejú, ale navzájom sa veľmi doberajú. Niekedy sa aj poriadne pohádajú. Všetci traja chodia spolu do piatej triedy, no nie sú žiakmi klasickej školy. Navštevujú Baletnú školu parížskej opery Garnier, sú v prvom ročníku, a teda tancujú v šiestej divízii. Na prijímacích skúškach do baletnej školy sa Sofia dozvedela, že jej žiakov prezývajú potkančky. Malá tanečnica ešte stále považuje túto prezývku za dosť desivú.

Potkančky majú ráno vyučovanie a popoludnie trávajú tancom a ďalšími umeleckými aktivitami ako hudobný výraz, pantomíma a iné. Rozvrh hodín majú nabitý,

ale Sofia sa nestázuje. Považuje za veľké šťastie, že môže venovať toľko času svojej veľkej vášni. V škole si našla dokonca aj priateľov. Nikdy si ani len nepomyslela, že by mohla byť členkou nejakej partie. Je veľmi plachá a radšej fotí, než by mala na fotkách pózovať. Napriek jej hanblivosti a ťažkostiam s francúzštinou ju priatelia prijali medzi seba, dali jej pocítiť, že je vítaná, a povzbudzujú ju.

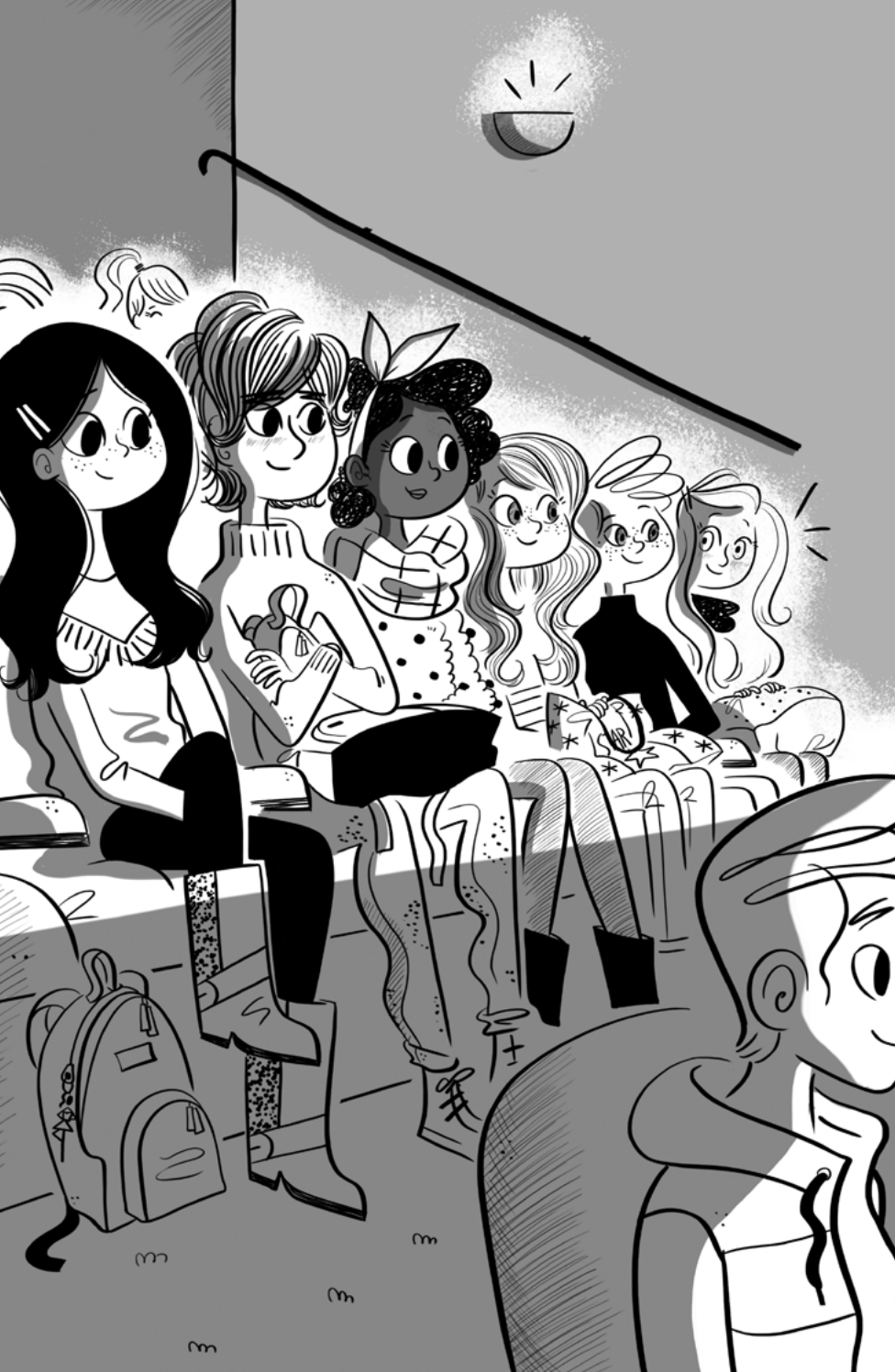
Členmi partie sú okrem rebelant-skej Zoé a fešáka Colasa aj traja šiestaci: premiantka Constance, láskavá Maïna a zábavný Bilal.

„Ozaj, aký prívlastok by dali oni mne?“ skrsne zrazu Sofii v hlave, kým Colas otvorí ťažké dvere veľ-

kej školskej auly. „Diskrétna Sofia?“

A skutočne, Sofia sa málokedy zapája do ich živých rozhovorov. Ešte stále sa nevie dobre vyjadriť a niekedy má problém vôbec sledovať, o čom sa zhovárajú. Cíti však, že si medzi nimi našla svoje miesto a že jej rozumejú. Ocitla sa ďaleko od rodiny v Turíne, ďaleko od rodného Talianska, od svojho materinského jazyka a všetko zvláda len vďaka nim.

V stredu zvolajú študentov, aby si vypočuli oznam. Keď Sofia, Colas a Zoé vstúpia do auly, z tretieho radu na nich zamáva vysoká brunetka s pletou farby mliečnej čokolády.

„Obsadili sme vám miesta,“ oznámi im Maïna, keď k nej podídu. Bilal a Constance sedia vedľa nej. Partia je kompletná.

„Viete, čo nám idú oznámiť?“ spýta sa Bilal a Sofia sa usadí na koniec radu vedľa Colasa.

„Frantz tento víkend spomenul Galavečer tanečných škôl,“ poznamená Colas. „Možno nás zvolali kvôli tomu.“

Colasov starší brat je tiež žiakom baletnej školy, ale v druhej divízii.

Maïna prikývne s rozžiarenými očami. Kým Sofia sa snaží rozpačovať sa, čo je to ten úžasný gala-večer, aula náhle stíchne. Uprostred pódia sa objaví slečna Pita, riaditeľka školy. Chvíľku stojí potichu, aby

upútala pozornosť. Potom sa ujme slova:

„Niektorí z vás už určite počuli, že tento rok máme to potešenie zorganizovať výnimočné podujatie: Galavečer tanečných škôl 21. storočia. Pri tejto príležitosti privítame žiakov z celého sveta, presnejšie z kanadského Toronta, zo San Francisca v USA, z Londýna v Spojenom kráľovstve, z dánskej Kodane, z nemeckého Stuttgartu a Hamburgu a z ruského Petrohradu. Uvidíme predstavenia z ich repertoáru a spoločne sa zúčastníme na Gala defilé tanečných škôl.“

Sofia sa rozhliadne po aule a hneď oľutuje, že nemôže fotografovať.

Zachytila by oči plné údivu, na tvárach úsmevy a očakávania.

„Pre každého z vás to bude jedinečná príležitosť stretnúť mladých tanečníkov zo všetkých kútov sveta, spoznať nové tradície a zvyky, vymieňať si skúsenosti a naučiť sa niečo nové.“

Slečna Pita podrobnejšie vysvetlí plán príprav a upozorní žiakov na rozpis skúšok, ktoré si majú zaradiť do rozvrhu hodín. Po chvíli opustí javisko a malé potkančky sa zdvihnú zo svojich sedadiel v nadšenom hurhaji. Hostia budú mať od šestnásť do osemnásť rokov, teda hlavne žiakom vyšších divízií sa naskytne príležitosť zatancovať si s nimi a porozprávať sa. Pre tých mladších je to frustrujúce.

„Tak by som chcela byť v prvej alebo druhej divízii,“ povzdychne si zasnene Constance. „Len preto, aby som sa mohla zúčastniť na defilé.“

„A robiť konkurz do baletného súboru opery na konci roka?“ zvolá Bilal. „Nie, ďakujem.“

„Frantz má šťastie,“ poznamená Zoé. „Myslíš si, že nás bude môcť s niekým zoznámiť?“

„Môžeš ho o to požiadať,“ odpovie Colas. „A ja budem ešte niekoľko mesiacov počúvať o jeho jedinečnej skúsenosti, bla-bla-bla...“

Skupinka opustí aulu a cez vnútorné átrium prejde do jedálne.

Maïna zvolá: „Sofia, ty musíš byť nadšená. Konečne stretnieš kopu takých žiakov, ako si ty.“

„Je to pravda,“ súhlasí Constance.
„Hoci je škoda, že nepozvali aj ne-
jakú taliansku školu.“

„V každom prípade, škola bude
plná zahraničných študentov,“ dodá
Zoé.

Sofia sa usmeje a prikývne. No
keď si vezme podnos a postaví sa do
radu, pocíti zvláštny nepokoj.

„Žiaci ako ja?“ zopakuje si. „Kto
sú to žiaci ako ja?“

Malá Talianka sa tak veľmi sna-
ží zapadnúť medzi ostatných, až sa
nemôže ubrániť pocitu, že ju tieto
slová urážajú. Vie však, že jej pria-
telia to nemysleli zle. „Isto chcú
byť len milí. No čo si myslia? Že sa
zoznámim s nemeckou školáčkou
a budeme rovnaké?“

Keď si vyberie misku s rajčinou ako predjedlo, spomenie si na incident s nugetkami. Odohralo sa to v tejto istej jedálni krátko po jej príchode.

Kráča s Rose a Gwenaëlle do jedálne. Stále sa nevie zorientovať v troch budovách baletnej školy, a tak sa rozhodne, že sa od svojich spolubývajúcich ani nepohne.

„Dnes večer si nakreslím plán a prilepím si ho nad posteľ,“ sľúbi si, keď si berie príbor. Pred ňou si Rose a Gwen čosi pošepkajú a rozosmejú sa.

„Čo sa deje?“ spýta sa Sofia celá zvedavá. Nevie, či ju dievčatá majú

radý. Často nerozumie, o čom hovorí, ale robí, čo môže, aby sa do ich rozhovoru zapojila.

„Ach, nič, rozprávali sme sa len o tom, ako sme prvýkrát jedli žaby,“ odpovie Rose a pokrčí plecami.

„Žaby?“ zopakuje Sofia v presvedčení, že zle počuje.

„Čože, ty si nikdy nejedla žaby?“ spýta sa jej Gwen s doširoka otvorenými očami.

„Veď vieš, že v Taliansku to nerobia,“ poznamená Rose skôr, ako Sofia stihne otvoriť ústa.

Dievčatá postúpia k hlavným jedlám.

„No to je úžasné! Budeš môcť ochutnať,“ zvolá Gwen. Ukáže na kôpku plnú chrumkavých nugetiek, pri kto-

rých stojí kuchár Henri, zaneprázdnený rozhovorom s jedným žiakom.

„Ja zbožňujem žabie stehienka,“ utrúsi Rose. „Uvidíš, chutia trochu ako kura.“

Sofia sa podozrievavo pozrie na kúsky vyprážaného jedla.

„Ja... myslím, že si dám niečo iné,“ vykocká zo seba.

„Ach, nie!“ zvolá rozhorčene Rose. „V žiadnom prípade! Musíš to ochutnať.“

„Keby to boli slimáky, nepoviem, tie nie sú každému pochuti,“ dodá Gwen. „Žabie stehienka má rád naozaj každý.“

Rose sa dostane k Henrimu ako prvá a nahlas povie: „Všetky tri si dáme nugetky. Ďakujeme.“

Sofia sa prudko začervená. Rada by zvýšila hlas, aby mohla zaprotetovať a vysvetliť, že by si dala radšej rybu.

No jej ústa odmietnu spolupracovať. Vie, že plachosť ju premohla, a už sa neodváža povedať ani slovo. Preto sa len zdvorilo usmeje, keď jej Henri podáva tanier, a prehltne slzy sklamania, ktoré sa jej tisnú do očí.

Sofia sa zdrží pri predjedle čo najdlhšie, ale rajčina sa nedá jesť viac než desať minút. Keď siahne po tanieri s hlavným jedlom, pocíti uprené pohľady Rose a Gwen.

„No tak, ochutnaj! Uvidíš, budú ti chutiť,“ povzbudí ju znova Rose. Sofia sa poobzerá, akoby hľadala pomoc. Zdá sa, že ani jeden žiak

neváha a všetci nugetky priam hltajú. Vloží si teda jednu do úst a začne ju žuť. Chce mať ten nechutný zážitok čo najrýchlejšie za sebou. Rýchlo prehltne a hneď ju zapije dúškom vody. Nevšímne si žiadnu zvláštnu chuť. Trochu sa upokojí a strčí si do úst druhú.

„Je to pravda, chutí to ako kura,“ skonštatuje.

Rose a Gwen sa hlasno rozosmejú. Sofia ich nechápavo pozoruje. Znova ucíti, ako jej horúčava stúpa do tváre.

„Čo sa deje?“ spýta sa tichým hlasom.

Gwen trvá niekoľko minút, kým je schopná odpovedať: „Ale veď je to kura, Sofia. Dobešli sme tá.“